

Een kamer aan zee

Corina Bomann bij Boekeryj:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-saga:

Gloriedagen
Lichtpunt

Een kamer aan zee

Corina Bomann
Een kamer aan zee

Als Kims leven een dieptepunt heeft bereikt,
komt er hulp uit onverwachte hoek

Vertaald uit het Duits door Jolanda te Lindert

ISBN 978-90-225-9931-0
ISBN 978-94-023-2136-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6624-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Ein Zimmer über dem Meer*
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: Bürosüd
Omslagbeeld: © www.buerosued.de
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016, Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De wekker gaat. Het zonlicht verblindt me als ik mijn ogen opendoe. Ik heb geen idee hoe laat het precies is. Ik rek me uit, draai me nog een keer om en leg mijn arm op de lege plaats naast me. Jake is al opgestaan. Ik hoor hem bezig in de douche. Zijn vlucht vertrekt om elf uur en ik hoop dat we nog genoeg tijd hebben om te ontbijten en echt afscheid van elkaar te nemen. Het is vrij laat geworden gisteravond. De laatste avond voor Jakes vertrek moest worden gevierd, want je krijgt natuurlijk niet elke dag de kans om mee te doen aan een van de bekendste wedstrijden ter wereld. Iedere surfer droomt ervan dat hij ooit de World Surf Cup zal winnen. Jake is een van de besten. Hij heeft een bijna griezelige band met de zee, vindt geen golf te hoog of te wild en surft als een zee-god over het water, zonder een spoortje angst.

Mijn hart slaat regelmatig een slag over als ik naar de video's kijk die hij vaak met zijn helmcamera maakt. Dan zie ik dat hij door een tunnel van water glijdt terwijl de watermassa dreigend op hem af komt alsof die hem wil opslokken. Ik vraag me wel eens af hoe het is om in zo'n tunnel te verdwijnen. Jake lacht dan alleen maar en noemt me een landrot die volkomen onnodig bang is voor de zee.

Ik sta op en kijk op de klok. Half negen. Vroeg genoeg om hem nog één keer in mijn armen te nemen. Ik trek mijn nachthemd uit en ga voor het raam staan. Ik ben niet bang dat iemand me ziet, want rondom de cottage die Jake van zijn opa

heeft geërfd is alles dicht begroeid. De hagen moeten al minstens honderd jaar oud zijn en je kunt er niet doorheen kijken, niet naar binnen en niet naar buiten. Zij zijn de muren die ons geluk omhullen en het beschermen.

Dankzij al zijn overwinningen zou Jake zich iets heel anders kunnen permitteren. Een villa in Malibu bijvoorbeeld, maar hij wil altijd terug naar zijn geboorteland, naar dit huis. En naar mij.

‘Hé schatje!’ Ik hoor zijn fluweelzachte, donkere stem achter me. Hij strijkt met zijn vingers door mijn blonde haar en wikkelt een streng om zijn vinger. Even later voel ik de warmte van zijn lichaam tegen mijn rug.

Ik ken elke centimeter van dat lichaam. Zijn hoofd met het blonde haar, de blauwe ogen en het driedagenbaardje. De brede gespierde schouders, de zongebruinde huid, de borst met de donkere tepels, de strook haar over zijn strakke buik, zijn warme lendenen en gespierde benen.

Jake is nog naakt en dat bevalt me wel. Hij slaat een warme arm om me heen en daarna voel ik zijn hele lichaam tegen het mijne. Mijn plan lijkt te slagen. Ik weet dat hij me niet kan weerstaan als ik naakt voor het raam sta. Als hij dat wel kon had hij zich allang aangekleed.

Hij heeft me ooit vergeleken met een undine, een watergeest die pas een ziel krijgt als hij de liefde van een mens kan winnen. Die vergelijking heb ik nooit echt begrepen, want ik ben helemaal geen watermens. Ik vind het wel fijn om naar het water te kijken en ja, ik hou van avonden aan het strand, maar de zee zelf geeft me een onbehaaglijk gevoel. Als ik op het strand naar de aanstormende golven zit te kijken, krijg ik een wee gevoel in mijn maag. Ik waag me maar een heel enkele keer in het water en hoewel ik uitstekend kan zwemmen ga ik alleen de zee in als het water helemaal rustig is. Zelfs dan voel ik de vernietigende kracht van de oceaan, een kracht

waar we niets tegenin kunnen brengen als die heeft besloten ons te vernietigen.

Maar Jakes armen zijn niet vernietigend. Ze voelen warm en sterk, en als hij me kust krijg ik vlinders in mijn buik, net als de eerste keer dat hij me kust. We kennen elkaar al vier jaar, maar toch voel ik ze elke keer weer, vooral voordat hij me voor langere tijd alleen laat.

‘Kom mee naar bed,’ fluister ik. Ik wil hem niet laten gaan zonder dat ik hem nog één keer voel, want ik moet de komende twee weken zonder hem door zien te komen. Ik pak zijn hand en trek hem met me mee.

We kussen elkaar, laten ons op het bed zakken, omhelzen elkaar, houden elkaar vast en drukken onze lichamen tegen elkaar aan. We deinen over de matras als een boot op een woeste zee, onze haren raken verward als in een storm, en als we elkaar ten slotte hijgend en gelukkig aankijken, gaat zijn telefoon.

‘Blijf hier,’ fluister ik, hoewel ik meteen voel dat ik hem al kwijt ben – aan degene die hem belt en die gewoon weigert op te hangen.

Jake kust me nog een keer, maar hij staat wel op. Zijn geur en zijn warmte blijven nog even op mijn huid achter, maar zijn dan ook alweer vervluchtigd.

‘Hi Nick, hoe gaat-ie?’ Jake klemt de hoorn onder zijn kin en stapt in zijn onderbroek. Jammer. Nu kan ik hem vast niet opnieuw overhalen.

Het antwoord hoor ik niet, maar ik weet dat het zijn trainer is die waarschijnlijk wil weten hoever hij is. Jake beschouwt hem als een tweede vader. Nick is inderdaad vaak even vermoeiend als een vader die continu om het hoekje van de deur kijkt om zich ervan te overtuigen dat niemand domme dingen doet.

Jake trekt zijn spijkerbroek aan en terwijl Nick tegen hem

praat en Jake alleen met ‘Hmmm,’ antwoordt, slaagt mijn held er heel handig in om zelfs zijn shirt aan te trekken.

Ik lig naar hem te kijken en mis hem nu al. Het zal nog heel wat dagen duren voordat ik hem weer mag voelen.

Soms ben ik een beetje jaloers op Nick, want Jake heeft de laatste tijd meer tijd met zijn trainer doorgebracht dan met mij. Als ik dan zeg dat hij toch zeker niet zoveel hoeft te trainen omdat hij toch al de beste is, zegt Jake steevast: ‘Ik ben alleen de beste doordat ik zoveel train.’

Ik zou hem alles uit het hoofd kunnen praten, maar zijn trainingsuren niet.

Misschien is het onterecht dat ik jaloers ben zijn op zijn trainer, want mijn concurrentie is veel groter: de zee. Die zal hem nooit met rust laten. Wat er ook gebeurt, de zee is er altijd en lokt hem altijd. Ondanks alle gevaren houdt Jake bijna meer van de zee dan van mij.

‘Oké, ik ben over een half uur bij je.’ Jake verbreekt de verbinding, komt met grote passen naar me toe en kust me. ‘Ik ga je missen,’ mompelt hij in mijn haar.

‘Echt? Zelfs nu de kans op de perfecte golf zo groot is?’

‘Geen enkele golf is even mooi als jij bent!’ Hij kust me weer. ‘Zorg dat je je niet verveelt. Ik stuur je een appje zodra ik op het vliegveld ben en natuurlijk ook als we zijn geland. Je weet dus steeds waar ik ben.’ Hij laat me los.

Zoals altijd word ik een beetje wanhopig. Elf dagen wedstrijden, veertien dagen gescheiden van elkaar en veertien dagen de angst dat de zee hem zal opslokken. Maar ik dwing mezelf te glimlachen en zwaai even als hij de kamer verlaat.

Ik hoor het portier van zijn auto dichtslaan. Even later springt de motor aan. Jake toetert nog een keer als hij het terrein verlaat. Het geluid van de automotor wordt zachter en is uiteindelijk helemaal niet meer te horen.

I

Het was die ochtend al heel druk op het station, zodat Kim zich gemakkelijk in de menigte kon verstoppen. De meeste reizigers liepen snel langs haar heen en letten helemaal niet op haar. Ze rook koffie. De man naast haar dronk zijn koffie-beker snel leeg. Zijn pak was gekreukt, alsof hij de nacht in zijn kantoor had doorgebracht. De wijzers van de stationsklok wezen kwart over acht aan.

De komst van de trein werd aangekondigd en Kim stapte iets naar achteren, bij de rails vandaan. De lange trein reed langzaam over het spoor en kwam uiteindelijk tot stilstand. De deuren gingen sissend open. Passagiers stapten uit en liepen om haar heen, maar toen was de weg naar de deur vrij.

Kim vond een zitplaats aan het raam en liet zich op de rode zitting zakken. Ze had geen tas bij zich, die had ze niet nodig voor wat ze van plan was. Even keek ze naar de andere reizigers die hun zware bagage in de bagagenetten tilden, maar toen haalde ze haar telefoon tevoorschijn. Geen berichten. De vorige avond had ze bijna alles gewist wat iets te maken had met haar en Jake. Foto's van hen samen. Berichtjes. Dat was allemaal niet meer waar.

Ze had wel een paar telefoonnummers van vrienden en familieleden bewaard. En twee appjes van Jake, zijn eerste en zijn laatste. Na zijn dood had ze het niet moeilijk gevonden om zijn andere berichtjes te wissen, maar wel om zijn eerste en laatste appje te wissen, hoe alledaags ze ook waren.

Zuchtend stopte ze haar telefoon weer in haar tas. Ze keek naar buiten. Er kwamen steeds meer reizigers de coupé binnen. Toen de deuren dichtgingen en de trein zich in beweging zette haalde Kim een krantenknipsel tevoorschijn. Het papier was al zo gekreukeld en beduimd dat de tekst bijna onleesbaar was. Maar alsof de inkt in haar vingers was getrokken kende ze elk woord.

De Britse surfer Jake Ericson (28) is gistermiddag toen zijn vliegtuig neerstortte om het leven gekomen. Ericson was een van de deelnemers van de World Surf Cup. Hij kwam uit voor Groot-Brittannië en was de grootste kanshebber geweest voor medailles. Volgens de politie van de county verloor de piloot de controle over het toestel, dat vervolgens in zee stortte. De bergingswerkzaamheden zijn nog niet afgerond. De andere inzittenden van het toestel waren, behalve Ericson en de bemanning, zijn trainer Nick Kershaw en zijn fysiotherapeut Hank Silberman. Ericson laat zijn ouders en zijn verloofde achter.

Kim keek nog een tijdje naar de inmiddels verbleekte letters, maar toen stopte ze het knipsel weer in haar jaszak. Ze had heel lang geweigerd dit nieuws te geloven. Elke nacht schrok ze wakker en keek ze op haar telefoon omdat ze dacht dat Jake haar een appje had gestuurd. Maar dat was niet zo. Ze kreeg hoogstens een appje van haar ouders die vroegen hoe het met haar ging in haar eenzame huis.

Sinds Jakes dood was alle warmte uit dat huis verdwenen. Zelfs als ze de verwarming aandeed of de oude tegelkachel aanstak bleef het huis koud. Of eigenlijk kon de warmte haar vanbinnen niet verwarmen. Ze voelde zich verdoofd, kapot vanbinnen. Ze was vooral ongevoelig geworden voor warmte en voor kleuren. Alles was verbleekt. Alles was bevroren.

‘Uw kaartje alstublieft!’

Ze schrok van de stem van de conducteur en keek hem aan. Het duurde even voordat de verbleekte woorden van het krantenartikel naar de achtergrond verdwenen en ze begreep wat deze gedrongen man met zijn rode gezicht van haar wilde. 'O ja, natuurlijk.' Ze pakte haar kaartje.

'U wilt naar Cornwall,' zei hij terwijl hij het kaartje afstempelde. 'Mijn vrouw komt uit Falmouth. Een prachtig gebied, dat kan ik u wel vertellen. Penzance is natuurlijk een ander deel van Cornwall, maar volgens mij verschillen ze weinig van elkaar.'

Kim glimlachte en knikte. Ze wist niet hoe het eruitzag in Penzance. Ze had die plaats alleen uitgekozen omdat die het dichtst bij de plek lag waar Jakes vliegtuig was neergestort. Ze wist alleen dat daar een haven was en dat er steile kliffen waren. Ze had echter ondervonden dat mensen haar eerder met rust lieten als ze knikte, glimlachte en deed alsof ze wist waar ze het over hadden.

Dat werkte ook bij de conducteur. Hij liet haar met rust zonder dat ze een woord hoefde te zeggen en liep door naar de andere passagiers.

Kim keek naar buiten. De trein reed net langs een stad. De rode daken van de huizen lichtten op in het zonlicht. Ze wist niet hoe deze plaats heette, maar zat er een tijdje geboeid naar te kijken waardoor ze het gekreukte krantenknipsel in haar zak even vergat. Ze dacht dat Jake dit uitzicht mooi zou hebben gevonden. Hij had op het punt gestaan een ster te worden, maar toch vond hij kleine dingen belangrijk. Het huis van zijn opa, het dorp. Stadjes die ze tijdens vakanties hadden bezocht zonder te weten welke bezienswaardigheden er waren. Dan hield Jake haar hand vast en liep hij met haar door de straten alsof hij daar was opgegroeid. In zijn gezelschap was alles altijd mooier.

Opeens dacht ze weer aan het artikel en ze haalde het knip-

sel uit haar jaszak. Het was nu nog iets meer verkreukeld, maar dat was niet belangrijk. Ze had het nog maar één keer nodig, want ze zou het meenemen in de dood. Of het vlak daarvoor loslaten en met de wind laten wegwaaien. Ze zou het artikel niet meer lezen.

Het was een goede ochtend voor Janet. Ze had veel minder last van haar reuma dan anders en haar lichaam voelde lichter. Ze had toch al niet veel vlees meer op haar botten, want ze teerde langzaam weg. Ondanks dat voelden haar ledematen vaak loodzwaar. Maar vandaag dus niet. Ze keek door het kleine raam van haar cottage naar de zee en was blij dat ze zich sterk genoeg voelde voor een wandeling.

Nog geen week geleden had ze zich te slecht gevoeld óf was ze zo somber geweest dat ze geen zin had gehad om naar buiten te gaan. Vandaag, op deze belangrijke dag, was dat allemaal niet het geval.

Ze maakte een lichte lunch klaar en nadat ze die had opgegeten liep ze met haar wandelstok naar buiten. Haar kleinzoon had een heleboel munten op de wandelstok vastgemaakt – overblijfselen van zijn reizen door de hele wereld. Ze maakte zich soms zorgen om hem, want ze wist hoe gevaarlijk de zee kon zijn. Soms sprak ze hem daarop aan, maar dan lachte hij altijd en zei dat niemand bang hoefde te zijn op de moderne schepen. Toch bleef ze zich altijd zorgen om hem maken.

Het was kil buiten en ze was blij dat ze haar grote wollen sjaal om haar schouders had geslagen. De sjaal was warm genoeg om haar te beschermen tegen de wind die het hoge gras in de berm liet buigen. Hoewel het nog zomer was, kon Janet de winter al bijna ruiken. Ze had ook gezien dat het licht veranderde. Winterlicht, dacht ze. Binnenkort zal het winterlicht

ons weer omhullen en zal de zee weer woester tegen de rotsen slaan.

Misschien was deze wandeling wel de laatste waar ze dit jaar zin in had, al duurde het nog een paar maanden voordat het jaar voorbij was. Ze liep langs het tuinhek, zag in gedachten de kleine Janet die door de heide struinde, en liep over het geheime pad naar de kliffen.

Vele generaties van haar familie hadden dit pad genomen, om na te denken of om herinneringen op te halen. Het pad had zijn eigen geheimen, en een paar daarvan had ze diep in haar hart begraven.

Eén herinnering kwam echter weer naar boven.

In gedachten zag ze een klein meisje dat over dit pad liep. Een meisje met blond haar dat wapperde in de wind. Janet had al heel lang niet meer aan haar gedacht, maar nu was het net zoals vele jaren geleden.

Hoe dichterbij Janet bij de kliffen kwam, hoe scherper ze zich alles kon herinneren. Ze bleef staan en trok haar schouderdoek steviger om zich heen. Ze rilde. Was dit misschien toch geen goed idee? Ze voelde dat er nog meer herinneringen naar boven dreigden te komen. Had ze de moed ze toe te laten? Het kleine meisje verdween uit haar blikveld. Ze wist dat het niet echt was, niet meer dan een herinnering. Toch besloot ze uiteindelijk om diep in het verleden te duiken.

De taxi zette Kim af in Land's End. De chauffeur had gedurende de hele rit vanuit Penzance onophoudelijk gepraat, maar ze had niet naar hem geluisterd. Ze betaalde hem en wenste hem nog een mooie dag, en hij reed weg.

Ze draaide zich om, rook de frisse zoute zeelucht en in de lucht boven haar krijsten meeuwen. Het was al middag en

lichtbewolkt. De grijze wolken beloofden misschien regen, maar als het zo bleef waaien zouden ze niet lang genoeg blijven hangen om uit te regenen.

Kim liep naar het centrum van het stadje en voelde zich een beetje als een personage uit een van die romannetjes die soms in een tandartsenpraktijk lagen: de arme jonge vrouw die alles is kwijtgeraakt en naar de kliffen loopt waar ze een knappe baron tegenkomt. Dat klopte inderdaad, behalve dat laatste, want op haar bestemming zou ze niet worden opgewacht door een prins, maar een veel duisterder meester.

Ze volgde de wegwijzers die haar door smalle stegen naar Longships Lighthouse leidden en doorkruiste bijna de hele stad. De schilderachtige oude huizen stonden stijf tegen elkaar aan, als schapen in de kou. De zon scheen en lokte grote aantallen toeristen uit hun onderkomens. Een poster maakte reclame voor 'Shaun The Sheep Experience' waardoor de kas van de stad kennelijk extra werd gevuld.

Het was al middag toen ze de granieten rotsen bereikte. Het uitzicht over de zee was adembenemend. De zon stond nu nog hoog aan de hemel, maar over een paar uur zou je hier vast een schitterende zonsondergang kunnen zien. Ver uit de kust, in de golven, torende het Longships Lighthouse omhoog. Jake zou het hier prachtig hebben gevonden.

Had hij deze vuurtoren gezien vlak voordat ze naar beneden stortten? Had hij zich voorgesteld dat hij eromheen surfte? Had zijn trainer over dit voorstel willen nadenken?

Kort daarna was er iets gebeurd. De experts dachten dat er een vogel in een van de motoren was terechtgekomen. De motor was in brand gevlogen, de piloot had de controle over het toestel verloren en het vliegtuig was in zee gestort.

Kim liep dichterbij de afgrond, met het krantenknipsel in haar klamme hand. Haar hart klopte snel. Ze werd overmand door verdriet, maar was ook bang. Ze had gedacht dat

het heel gemakkelijk zou zijn. Eén stap, dan viel ze in de afgrond. Een korte val, nog één ademdeug en dan de smak. Misschien nog een paar laatste beelden.

Maar er was iets waardoor ze aarzelde en het zweet in haar handen stond. Ze had zeker geweten dat ze wilde sterven. Waarom kon ze haar verkrampte lichaam dan niet dwingen om die ene stap te zetten? Nog één laatste stap... Ze kneep haar ogen dicht. Misschien hielp dat. Misschien maakte dat alles gemakkelijker.

‘Schitterend weer, vindt u ook niet?’ vroeg iemand achter haar.

Kim kromp ineen, opende haar ogen en liet het krantenknipsel los dat werd meegenomen door de wind.

De vrouw was nauwelijks 1 meter 50 en ze steunde op een stok als een wijs moedertje uit een sprookje. Ze had donkere strengen in haar grijze haar, dus was het vroeger waarschijnlijk pikzwart geweest. De vele rimpels in haar bleke gezicht vertelden het verhaal van een lang leven.

Haar gedachten verbaasden Kim. Zonet had ze aan niets anders kunnen denken dan aan de dood en nu keek ze naar het gezicht van de oude vrouw alsof dit een boek was dat honderden verhalen kon vertellen.

‘Wat is die vuurtoren fascinerend, hè?’ zei de oude vrouw glimlachend. ‘Als de zee wild tekeergaat, kun je hem door de hoge golven haast niet meer zien en verwacht je bijna dat-ie wordt opgeslokt. Toch duikt hij even later weer op, schoongewassen en even onbuigzaam als daarvoor.’

Kim keek de vrouw verbaasd aan en knikte toen. ‘Ja, dat is zeker... interessant.’

De vrouw keek haar aandachtig aan. ‘Je bent niet van hier, wel? Waar kom je vandaan?’

‘Bristol,’ zei Kim voor het gemak. Ze keek achterom. Ze kon zich nu heel gemakkelijk achterover laten vallen en zou allang dood zijn voordat deze vrouw hulp had gehaald. Maar haar vastbeslotenheid was verdwenen. Ze zou op een andere kans moeten wachten.

‘Bristol,’ herhaalde de vrouw. ‘Een prachtig stadje. Toen ik jong was ben ik daar een keer geweest.’

Kim verbaasde zich hier zo over dat ze niet wist wat ze moest zeggen.

Maar toen zei de vrouw: 'Leuk je te ontmoeten, ik ben Janet Hathington. Neem me niet kwalijk als ik je heb gestoord, maar ik verlaat mijn huis niet vaak meer en het komt nog minder vaak voor dat ik hier iemand tegenkom die oog heeft voor de schoonheid van deze kliffen. Je ziet hier meestal alleen hordes toeristen die zo veel foto's maken dat ze vergeten van het moment te genieten. Jij hebt geen fototoestel bij je en dat vind ik bijzonder.'

Wat moet iemand die zelfmoord wil plegen met een camera, had Kim bijna gevraagd. Je zou eerder met je telefoon een laatste selfie maken. Hoewel de kans heel groot was dat je telefoon het net als je lichaam niet zou overleven.

'Ik... wilde gewoon even kijken,' zei Kim ontwijkend. Ze ergerde zich bijna aan die oude vrouw. Als zij nu niet was verschenen had ze al een einde aan haar verdriet gemaakt. Toch stelde zij zich nu ook voor: 'Kim Sanders.'

'Fijn je te ontmoeten. Mag ik Kim zeggen? Achternamen vergeet ik altijd heel snel, maar voornamen kan ik gek genoeg wel goed onthouden.'

Er verscheen zomaar een glimlach op Kims gezicht. Deze vrouw deed haar een beetje aan haar eigen oma denken, hoewel zij al een paar jaar geleden was overleden. 'Natuurlijk mag u Kim zeggen.'

'Oké, maar dan moet jij me ook gewoon Janet noemen. Dan voel ik me meteen wat jonger!' De vrouw glimlachte, al leek het een beetje geforceerd. Alsof ze wist dat dit geen onschuldig gesprek was over het weer, de zee en het Longships Lighthouse, maar over iets veel serieuzers.

'Oké... Janet.' Kim moest haar best doen niet te laten merken dat ze opeens helemaal trilde. Nog maar een paar minuten geleden had ze zich niets aangetrokken van het weer,

maar nu drong de kou door haar jas heen en voelde ze de harde wind op haar wangen.

‘Wat fijn!’ zei Janet. ‘Kan ik je uitnodigen om een kopje thee te komen drinken? Zo te zien heb je het heel koud. Je denkt vaak dat het een heerlijke dag is, maar als je dan hier boven staat merk je dat het toch harder waait als je zo dicht bij de zee bent. Zelfs als het in het binnenland bloedheet is, kan het hier aan zee heel koud zijn.’

Voorals je een gat in je hart hebt zoals ik, dacht Kim, waarna ze zichzelf hoorde zeggen: ‘Oké, ik heb wel zin in een kop thee.’

‘Wat fijn! Kom dan maar mee. Mag ik je een arm geven? Op dit terrein voel ik me aan de arm van een sterke jonge vrouw veiliger dan met mijn stok.’

Dat was een leugen, dat wisten ze allebei. De vrouw legde haar hand op Kims arm alsof die een reddingsgordel was. Geen bijzonder veilige, want als Kim had gewild had ze de vrouw gemakkelijk met zich mee kunnen trekken. Maar dat wilde ze niet.

Ze weet het, dacht Kim, toen Janet en zij een ander pad namen dan ze hiernaartoe had gevolgd. Ze weet dat ik zelfmoord wilde plegen. De thee is maar een smoesje om me bij de klif vandaan te krijgen.

De cottage had een rieten dak en het dakraam leek op een groot oog dat neerkeek op de binnenplaats en op hen.

Janet opende het tuinhek waar de verf al afbladderde. De tuin leek een beetje verwilderd: scheef gewaaide, kleurrijke gladiolen en rode malva's stonden tussen sierpotten met verwelkte planten erin en een paar struiken en bloemen waar Kim de naam niet van kende.

Toen ze over het tuinpad liep rook ze de scherpe geur van rottende planten. Er bloeiden nog wel planten in de tuin,

maar eronder waren andere planten al aan het vergaan.

Het verbaasde Kim hoe behendig de oude vrouw over het oneffen pad liep, terwijl ze toch met een stok liep. Zelf voelde ze zich een beetje onzeker. Als dit pad in de winter beijzeld was zou ze zeker uitglijden.

Janet haalde de sleutel uit een verstopplekje naast het kozijn en deed de deur van het slot.

Kim liep naar binnen en stond meteen in de keuken waar het naar lavendel rook, maar ook een beetje naar ui en komkommer. Ze dacht dat deze cottage een paar jaar ouder was dan het huis van Jakes opa. Haar blik dwaalde naar de kruiden in de vensterbank. Hun schaduw viel op de wand ertegenover, terwijl het gouden zonlicht werd weerspiegeld in de blank geschuurde koperen pannen die niet ver van het raam aan plafondhaken hingen.

‘Ga maar zitten, Kim!’ Janet wees naar de houten bank voor de grote, schoongeboende tafel waar alleen een lege vaas op stond.

Kim bedankte haar en ging zitten. De bank kraakte een beetje.

Janet ging meteen druk aan de slag. Het leek wel alsof ze bang was dat haar gast weer zou vertrekken om haar oorspronkelijke plan alsnog uit te voeren. Ze trok de sjaal van haar schouders en liet hem bijna achteloos op de stoel aan het hoofd van de tafel vallen. Ze pakte de fluitketel, deed er water in en zette hem op het oude fornuis, waar ze een paar extra houtblokken en een briket in stopte. Zodra het vuur oplaaide deed ze de klep dicht en liep ze naar de kast waar ze een theepot en pakje thee uit haalde. Het papier leek al zo versleten dat de houdbaarheidsdatum waarschijnlijk allang verstreken was.

Toen Janet klaar was met haar voorbereidingen ging ze tegenover Kim zitten. ‘In dit huis hebben tot nu toe vijf generaties Hathingtons gewoond, onder wie mijn grootouders, mijn

ouders en ik. Doordat ik trouwde raakte ik mijn meisjesnaam natuurlijk kwijt. Mijn pogingen om mijn zoon over te halen hier te blijven zijn helaas mislukt en mijn kleinzoon houdt zo veel van het water dat hij hier nooit zal gaan wonen. Hoewel, ik denk eigenlijk dat hij degene zal zijn die terugkomt als hij niet langer wil varen. Alleen hier heeft hij een band met de zee, en alleen vanuit dit huis kan hij de vuurtoren zien.' Janet glimlachte in zichzelf.

Kim vroeg zich af waarom de vrouw haar dit allemaal vertelde. Ze was immers een vreemde? Bovendien had ze helemaal geen belangstelling voor de geschiedenis van dit huis. Ze was wel meegegaan, maar dat was alleen maar uitstel van haar besluit.

'Waar in Bristol woon je?' vroeg Janet.

Door het gefluit van de fluitketel had Kim nog even respijt. Janet stond op en schuifelde naar het fornuis. Ze leek zo geconcentreerd dat ze waarschijnlijk niet meteen een antwoord verwachtte.

Kim wist echter dat ze wel iets moest zeggen. 'In de Clifton Wood Road.' Dat was maar een halve leugen, want daar had ze echt gewoond, tot ze achttien werd en ging studeren, en daar had ze Jake leren kennen. Tijdens de diploma-uitreiking had hij trots naast haar ouders gestaan.

'Wat voor werk doe je?' vroeg Janet daarna. Het was wel duidelijk dat ze Clifton Wood Road niet kende, maar het leek wel alsof ze Kims herinneringen aan die straat ook had gezien.

'Ik heb een paar maanden geleden mijn studie bedrijfseconomie afgesloten.'

Na het behalen van haar master was ze bij een makelaar gaan werken, maar ze wist niet zeker of ze daar na de vakantie wilde blijven. Dat kwam misschien door het ongeluk en door haar onvermogen om haar gewone leven weer op te pakken.

Maar misschien was er ook een andere reden voor, een reden die ze zelf nog niet kende.

‘O, wat indrukwekkend. In mijn tijd was het helemaal niet vanzelfsprekend dat vrouwen studeerden. De meesten gingen werken. Door de oorlog hadden ze ook geen keus. Maar zodra de mannen terug waren, zorgden zij voor hen, kregen ze kinderen en bleven ze thuis.’

Kim vroeg zich af hoe oud Janet was. Op een bepaalde leeftijd veranderden mensen niet meer. Misschien was ze achter in de zeventig, maar ze kon net zo goed begin negentig zijn. Het feit dat ze de Tweede Wereldoorlog had meegemaakt leek erop te wijzen dat ze midden tachtig was, of achter in de tachtig.

Normaal gesproken zou Kim hebben gevraagd hoe het was geweest tijdens de oorlog. Haar grootouders leefden niet meer, waardoor ze nooit van oude verhalen had kunnen genieten. Jakes opa was de eerste geweest die haar daar wat over had verteld. Hij had in de oorlog bij een escadrille vliegtuigen gewerkt dat op nazi's jaagde. Dat had haar in eerste instantie één groot avontuur geleken, maar toen hij vertelde dat kameraden van hem waren neergeschoten had ze het verdriet in zijn stem kunnen horen.

Janet rukte haar weer uit haar gedachten. ‘Je bent hier dus op vakantie? Even opladen na je studie?’

Kim keek haar aan. Janets iris had de kleur van barnsteen, zat vol donkere vlekjes en de randen leken niet meer scherp. Opnieuw dacht ze dat Janet heel goed wist wat ze van plan was geweest. ‘Ja, ik... wilde een tijdje uitrusten.’

‘Waar is je bagage eigenlijk? Heb je een hotel in de stad?’

Als ze nu nee zei zou Janet zeker denken dat ze zelfmoord had willen plegen. Dat was natuurlijk ook zo, maar dat wilde Kim niet toegeven. ‘Ja, inderdaad.’

Janet keek haar vragend aan.

‘Ik zit in het Land’s End Hotel,’ loog ze. Daar was ze onderweg naar de kliffen langsgekomen zonder er echt naar te kijken. ‘Dat ken je natuurlijk wel.’

Verdomme, wat doe ik hier? Waarom ga ik er niet gewoon vandoor?

Ze had het gevoel dat ze was vastgenageld aan het bankje en vouwde haar handen om het theekopje waarvan de inhoud al koud begon te worden.

‘En of ik dat ken! Mijn George en ik zijn daar getrouwd! Ik had je bijna gevraagd of alles daar nog bij het oude is, maar dat zou dom zijn, want jij kent het natuurlijk niet van vroeger.’ Janet giechelde en even leek het alsof ze in gedachten weer met haar man in dat hotel danste. Een man die kennelijk niet meer leefde.

‘Het ziet er nogal ouderwets uit, dus is veel misschien inderdaad nog net als vroeger.’

‘O, wat fijn! Ik zal mijn kleinzoon vragen om een keer met me naar de stad te rijden. Ik ben daar al heel lang niet meer geweest.’

‘Maar... hoe doe je het dan?’ vroeg Kim stomverbaasd. ‘Ik bedoel, je moet toch af en toe boodschappen doen? Of doen de burens dat voor je?’

‘Mijn kleinzoon Dan zorgt voor me. De eigenaar van een winkeltje beneden soms ook. Beneden beschouwen ze me hierboven als de bewaker van de kliffen.’ Ze keek Kim met een geheimzinnige glimlach aan.

Bewaker van de kliffen. Wat cool! Dat zou Jake geweldig hebben gevonden. En hij zou Janet hebben gevraagd hoe ze aan die titel was gekomen.

‘Waarom noemen ze je zo?’ hoorde Kim zichzelf vragen. Ze had het gevoel dat iemand anders haar stem had geleid, niet zijzelf.

‘Weet je, ik ben een nakomeling van een lange rij vuurto-

renwachters. Tegenwoordig wordt het Longships Lighthouse elektronisch bediend, maar mijn vader was nog een van de vuurtorenwachters. En in 1898 heeft mijn opa meegemaakt dat het ss Blue op de Longships te pletter sloeg en ook de vuurtoren bijna vernielde.' Janet straalde en dacht waarschijnlijk aan de verhalen die haar opa haar over die stormachtige nachten had verteld. 'Onze familie heeft altijd al een band met de zee gehad, maar Dans ouders zijn naar de stad verhuisd, die vonden de zee maar niets.' Janet keek opeens verdrietig. Zo te horen zag ze haar kinderen niet vaak en was haar kleinzoon inderdaad de enige die echt voor haar zorgde.

'Weet je wat? Blijf nog een tijdje bij me. Het is al bijna avond en dit is een bijzondere dag voor me, want ik ben voor het eerst sinds lange tijd weer bij de kliffen geweest. Nu heb ik heel veel zin om te koken. Mijn kleinzoon zegt altijd dat ik te weinig eet en op deze manier kan ik hem een plezier doen door een maaltijd klaar te maken. Maar dat is natuurlijk alleen de moeite waard als ik een gast heb. Wat zeg je ervan?'

Kim was even overrompeld door deze woordenstroom. Janet nodigde haar uit om te blijven eten. Dat was heel aardig. En doordat haar wanhoop haar laatste beetje beleefdheid nog niet had verdrongen, zei ze: 'Oké, maar alleen als je echt genoeg in huis hebt.'

'Ik heb altijd genoeg in mijn voorraadkast. Dan komt in het weekend soms naar huis, meestal heel onverwacht.' De oude vrouw straalde helemaal en was echt blij.

Kim werd een beetje verdrietig. Wat jammer dat Jake haar niet kon leren kennen! Hij had Janet vast heel aardig gevonden en zou met haar over de zee zijn gaan praten, en aan het einde van de dag had Janet hem waarschijnlijk willen adopteren. Zelf was ze anders. Ze had hier eigenlijk niet eens meer willen zijn. De tijd die ze hier doorbracht voelde op de een of andere manier als geleende tijd. En het zag ernaar uit dat ze nog meer tijd moest lenen.

Toen Janet haar thee op had, ging ze bedrijvig aan de slag. De koperen pannen aan het rek waren zo schoongeboend dat ze waarschijnlijk echt al heel lang niet meer waren gebruikt. En haar kleinzoon had gelijk, vond Kim. Janet was erg mager.

Kim voelde zich opeens schuldig. Dat was ook zo geweest als ze bij Jakes ouders op bezoek waren. Als ze de vrouw des huizes in de keuken bezig zag kreeg ze altijd de neiging om te vragen of ze kon helpen. Dat was meestal niet zo en vaak had Kim er ook geen zin in. Jake had haar echter verteld dat zijn moeder het haar kwalijk zou nemen als ze het niet vroeg.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg Kim, maar Janet schudde haar hoofd. ‘Dank je wel, liefje, maar dit moet ik alleen doen. Loop maar een beetje rond in mijn huis, daar is veel bijzonders te zien. Vraag maar gerust als je iets wilt weten.’

Kim bleef even verlegen in de deuropening staan, maar toen stapte ze de hal in. Ze zag de met houtsnijwerk versierde trap naar boven. Achter de trap was de woonkamer die op het eerste gezicht wel een scheepvaartmuseum leek. Alles stond keurig op zijn plek, maar Kim had nog nooit zoveel spullen in zo’n kleine ruimte bij elkaar gezien.

Jake had meer van een minimalistische inrichting gehouden. Duidelijke lijnen, veel ruimte rondom een paar meubels. De meubels die van zijn opa waren geweest. Toen hij nog leefde had Kim de ruime vertrekken prettig gevonden, maar nu hij dood was vond ze de lege ruimtes spookachtig en voelde ze haar verlies nog sterker.

Maar deze kamer kon wel iemand gebruiken die de boel opschoonde. Het behang op de muren met ontelbare ingelijste foto’s die in verschillende eeuwen leken te zijn gemaakt was bijna niet meer te zien. Kim zag mannen met een imposante baard en een meerschuiemen pijp in de mondhoek. Soms stond of zat er een vrouw naast hen, met een met bloemen versierd hoedje op en in witte kleding. Waren dat allemaal